

Dumnezeu să fie sfințit prin faptele bune ale altora și ale tale?

Când zici: „*Vie Împărăția Ta*”, vrei tu într-adevăr venirea Împărăției lui Dumnezeu? Vrei tu să fii locaș al Duhului lui Dumnezeu și nu locaș al păcatului? Nu preferi oare să trăiești în păcat?

Când zici: „*Facă-Se voia Ta*”, nu cauți voia ta proprie mai mult decât cea a lui Dumnezeu? Ba da, bineînțeles!

Când zici: „*Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi*”, nu zici oare în inima ta: „Nu am nevoie să cer; am suficient fără ca să cer, săracii să ceară”. Iarăși, nu cauți cu lăcomie să ai mai mult, în loc să te mulțumești cu puțin, sau cu ceea ce Dumnezeu ți-a dat? Noi nu știm să mulțumim lui Dumnezeu pentru ceea ce avem, cum ar trebui să facem.

Zicând: „*Și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșelile noastre*”, nu zici oare „Dumnezeu știe că nu sunt un mare

păcătos; mi se pare că nu sunt mai rău decât alții, n-am nevoie să cer iertare pentru greșelile sau păcatele mele?” Sau iarăși, atunci când te rogi, nu încerci tu iritare sau mânie împotriva cuiva? Dacă este așa, tu minți cu nerușinare pe Dumnezeu în rugăciunea ta.

Tu zici: „*Și nu ne duce pe noi în ispită*”, dar te gândești spre păcat chiar fără să fi fost ispitit?

Tu zici: „*Ci ne izbăvește de cel rău*”, dar nu trăiești oare în înțelegere perfectă cu diavolul și cu toate răutățile al căror tată el este?

Păzește-ți limba ca să nu fie în dezacord cu inima ta, veghează să nu minți pe Dumnezeu în rugăciunea ta. Amintește-ți de toate acestea când zici Rugăciunea Domnească sau alte rugăciuni.

Observă inima ta: este ea de acord cu ce zice gura ta?

Sursa: **Sfântul Ioan de Kronstadt**, *Viața mea în Hristos*, Editura Oastea Domnului, 1995, Sibiu

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 15 iunie	08:00 Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Sâmbăta morților – Moșii de vară
	18:00 Vecernia și Litia
Duminică 16 iunie	08:00 Utrenia și Sfânta Liturghie → Pogorârea Sfântului Duh (<i>Cincizecimea sau Rusaliile</i>)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului vă puteți abona pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

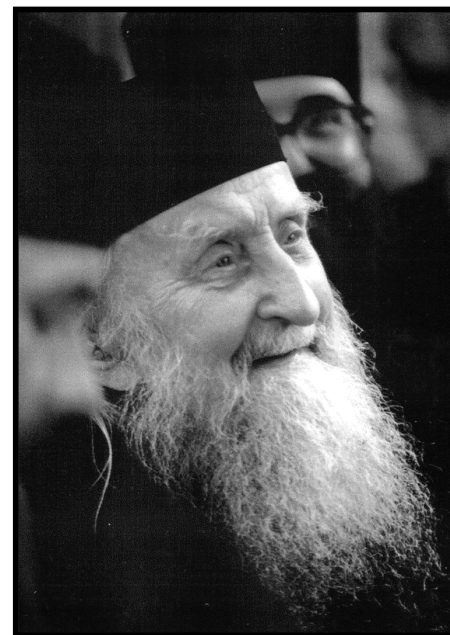
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Este cu neputință să ne mântuim fără cercetarea Sfintelor Scripturi.”

Sfântul Ioan Gură de Aur

Nr. 299 / 9 iunie 2019

ȚESUTUL VIEȚII

„A-L REFACE DIN NOU NU ESTE CU PUTINȚĂ DECÂT PRIN CEA MAI ÎNCORDATĂ PUTERE A UNEI IUBIRI CARE SE DĂRUIEȘTE CELORLALȚI.”

Eu tot mereu nutresc nădejdea că omenirea va „obosi” de duhul vrăjmășiei și va dori adevărata pace. Atunci nouă tuturor ne va fi mai ușor de trăit și va deveni cu putință să ne scriem sau chiar să ne întâlnim „în carne și oase”. Deocamdată însă oamenii „iubesc mai mult întunericul” vrăjmășiei „decât lumina” iubirii și a păcii (Io. 3:19). Întotdeauna am gândit (când eram încă „artist”), și nu încetez să gândesc, că cea mai înaltă artă este arta de a trăi. Cât de adesea oamenii manifestă deosebite daruri de a-și controla până și cele mai fine mișcări (la muzicieni), până și cea mai minuțioasă cântărire a fiecărui cuvânt (la poeți și scriitori), până la nuanțe abia desluite (la pictori), atunci când se afundă în lucrarea lor făuritoare. Și iată că aproape toți

ARHIMANDRIT SOFRONIE SAHAROV

1896 – 1993

UCENICUL ȘI BIOGRAFUL
SFÂNTULUI SILUAN ATHONITUL

SFÂNTA MĂNĂSTIRE
„SFÂNTUL IOAN BOTEZĂTORUL”
ESSEX, ANGLIA

acești „artiști” în viața de zi cu zi se dovedesc total incapabili să-și stăpânească nu numai cele mai subțiri amănunte ale stării lor sufletești, ale emoțiilor și ale depănării gândurilor, dar până și în a-și stăpâni cele mai grosolane patimi.

Așadar, arta de a trăi, adică de a se stăpâni în fiecare clipă, în fiecare loc, în fiecare activitate, cu fiecare om este, fără îndoială, cea mai înaltă dintre toate artele; dar este și cea mai dăinuitoare, deoarece ea trece împreună cu omul dincolo de mormânt, în viața veșnică. Eu, precum știți, în virtutea slujirii mele, propovăduiesc această artă de a trăi, cu toate că îmi cunosc deplina mea neîndestulare. Îmi este limpede că nicio suferință a lumii nu poate fi nicicum atribuită Făcătorului ei. În chip curios, oamenii aleg nu ce este mai bun, dar ceva mediu. Nu spun: ce este „mai rău” - dar ceva mediu. Cu toate acestea, acel mediu, când omul se agață de el și nu vrea să-și lărgască inima, acel „mediu” devine ceva mediocru, îngust. Astfel întreagă viața noastră se risipește în lupta cu îngustimea inimilor oamenilor. Și, vă mărturisesc, adesea mă văd la limitele deznădejdiei. Oamenii - și cei buni, și cei dragi, și cei deștepți, și cei culți - nu sunt în stare a se înțelege unul cu altul, iar țesutul vieții se sfâșie la fiecare pas. A-l reface din nou nu

este cu puțință decât prin cea mai încordată putere a unei iubiri care se dăruiește celorlalți. Și când ai dăruit totul, dar la unime nu ai ajuns, inima doare puternic și împreună cu ea întreaga-ți făptură.

Așa că, vedeți, vă mărturisesc starea sufletului meu cea mai frecventă acum, adică în anii bătrâneții, când mi-au slăbit puterile, când văd sfârșitul vieții, și nu văd să fi atins ceea ce caut și am căutat de-a lungul întregii mele vieți. Vădit că în limitele pământești aceasta va și rămâne de neatins. Iar ieșirea de aici neapărat va fi însoțită de durere pentru starea lumii.

Să nu înțelegeți cuvintele mele de mai sus ca arătând puținătatea sufletului meu. Nu. Este mai curând durere, împreună-pățimire. Plicticos lucru, întreaga viață să te lupți cu ignoranța, cu relele înclinări ale voii oamenilor. Plicticos, pentru că oamenii NU vor binele și lumina. Experiența de veacuri a arătat limpede nefolosul dezbinării și luptelor unii cu alții. S-ar zice că ar fi cu puțință... și că ar fi vremea... a înțelege că unirea puterilor ar trebui să ducă la faptul ca toți oamenii să trăiască deplin îndestulați. Însă patima de a domina, de a comanda, atâta s-a înrădăcinat în inimile oamenilor, încât omului tocmai aceasta i se pare cât se poate de firesc.

Iată, scrieți că vă mâhnește lipsa de bună înțelegere între „noi” aici. Aceasta este iarăși pentru că unora li se pare că, dacă îți pot face vreun rău, trebuie să se folosească de cea puțință, ca omul, de frica răului să lucreze pentru ei. Oamenii nu au gândul că, dacă ei pot face binele, chiar trebuie, mai presus de orice altceva, să se și folosească de cea puțință spre binele aproapelui. Nu. Sărăcia, slăbiciunea, dependența omului, ei doresc a le folosi numai în scopuri egoiste. Iar pe cel mai slab nici nu-l privesc ca pe un om, ci ca pe o făptură inferioară, zidită special ca să lucreze pentru ei.

Bineînțeles, toată lupta în această lume se învâрте în jurul dorinței din partea unora de a-și folosi puterea, adică de a robi pe ceilalți prin silire; iar ceilalți - își îndreptează toate puterile spre a-și apăra dreptul unei vieți omenești.

Desigur, când cineva ne devine prieten, nu înseamnă că cei cu care prietenul nostru nu se poate înțelege vor înceta să ne fie prieteni. Iar faptul că rămâneți în bune relații față de „H” și de ceilalți mă bucură adânc. Altfel, ar fi fost cât se poate de rău. Da, oamenii cel mai adesea gândesc pe jumătate, conștientizează pe jumătate. În chip ciudat, ei înșiși nu înțeleg ce fac. Ei sunt oameni de la care nu poți aștepta mult: sunt pe jumătate iresponsabili. Sunt sigur că și cu

mine sunt neapărat împrejurări când, din curată neștiință omenească, sau chiar neputință, nu răspund așteptărilor altora. Sau văd lucrurile cu totul altfel, și așa, fără să vreau, smintesc oamenii. Astfel, noi toți avem nevoie de mila lui Dumnezeu.

Sursa: **Arhimandritul Sofronie Saharov**, *Scrisori către familia Protoiereului Boris Stark*, tradusă de Ierom. Rafail (Noica), Editura Accent Print, 2015, Suceava

**SFÂNTUL
IOAN DE KRONSTADT**

1929 - 1909

OBSERVĂ INIMA TA!

„ÎNCHINAȚI-VĂ LUI DUMNEZEU
ÎN DUH ȘI ÎN ADEVĂR”

Într-adevăr, de exemplu, când zici: „Sfințească-Se Numele Tău”, vrei realmente ca Numele lui